

Tuli palakoon aina alttarilla

Simo Papunen

Tuli pidettäköön aina palamassa alttarilla. Pappi lisätköön uusia puita tuleen joka aamu, asettakoon niiden päälle polttouhrin ja polttakoon yhteysuhrien rasvat sen mukana. Alttarilla palakoon aina tuli; se ei saa sammua. 3.Moos.6:12-13.

Isäni oli maanviljelijä ja hän toteutti tilallaan monia uudistuksia. Maatila sähköistettiin ja koneistettiin, rakennettiin uusi navetta ja asuinrakennus remontoitiin perusteellisesti. Isäni uudistusinto kohdistui myös talon lämmitykseen. Monien uunien lämmittäminen isossa talossa oli työlästä ja isäni päätti asentaa taloon keskuslämmityksen. Melkoinen projekti, kun piti hankkia lämmityskattila, putket ja patterit. Piti myös rakentaa vanhaan taloon kokonaan uusi huone lämmityskattilaa varten. Kun se saatiin aikaan, sitä alettiin kutsua pannuhuoneeksi. Siellä oli paitsi lämmityskattila, myös tilaa puille. Piti myös purkaa vanhat uunit ja puhkoa seiniä putkiston asentamiseksi. Uunien purkaminen oli jo saatu hyvään alkuun, kun syttyi Talvisota. Ankaran talven aikana oli käytössä vain pari uunia, joten perheellä oli ahdasta. Projekti ei lähtenyt kovin hyvin käyntiin ja työt pysähtyivät sodan ajaksi, sillä työmiehiä ei saanut mistään ja tarvikkeistakin oli pulaa.

Kaikkeen sota-ajan kurjuuteen toi oman lisänsä se, että isäni vaimo, talon emäntä, oli vakavasti sairas - hänellä oli keuhkotauti. Hän kuoli Jatkosodan aikana. Keskuslämmityksen rakentaminen taloon oli kestänyt monta vuotta ja se saatiin valmiiksi juuri emännän hautajaisia varten. Tämä iloa ja helpotusta ja lämpöä tuova asia - keskuslämmityksen saaminen taloon - peittyi nyt suruun ja synkkään mielialaan.

Kun isäni sitten meni toisen kerran naimisiin, oli minullakin tilaisuus syntyä tähän maailmaan. Synnyin siihen taloon, jossa oli jo valmiina keskuslämmitys. Voin kuvitella, kuinka pyörin isäni jaloissa siellä pannuhuoneessa jonain kesäpäivänä, kun taloa ei lämmitetty ja nuohooja oli tullut taloon puhdistamaan hormoneja. Voin kuvitella, kuinka isäni käski minun mennä pois. "Likaat vain ittes täällä!" Ja likasinkin. Voin kuvitella, että en pitänyt siitä mustasta hökötyksestä, joka tönötti pannuhuoneessa ja kysyin, mikä se on. Jos sain vastauksen, kysyin tietysti, miksi se on siinä. Lapsen kysymykset voivat olla loputtomat ja kaiken kaneetiksi tulee "en halua" tai jokin muu kielteinen kannanotto. Lapsen näkemys lämmityskattilasta voi olla "ruma ja likainen pönttö, kylmä kapine, johon ei saa koskea" tai muuta vastaavaa. Pannuhuone sitäpaitsi oli täynnä puita, joista lapsi sai sormiinsa tikkuja.

Mutta sitten talvella, jos uskalsin mennä isäni perässä pannuhuoneeseen, sain uudenlaisia vaikutelmia asiasta. Varmaankin istahdin tuon kellarimaisen huoneen rappusille katselemaan isäni puuhia. Ruma, musta ja likainen pönttö huoneen seinustalla kohisi, kun sen sisällä paloi tuli. Isä avasi lämmityskattilan luukun, josta tulvehti valoa, ja heitti uuniin halkoja. Saatoin nähdä, kuinka uunissa roihusivat humisevat liekit ja uudet halot saivat tulen räisemään ja paukkumaan. Vähitellen tuli alkoi kohista entistä äänekkäämmin. Saatoin siihen runsaan metrin päähän tuntea kehossani, kuinka uuni hohkasi lämpöä. Katsoin,

kuinka isäni laittoi uunin luukun kiinni ja oli vähällä siinä hommassa polttaa näppinsä - niin kuuma kahva oli. Jos halusin mennä lähempää katsomaan, miltä tuli näytti uunin luukun raosta katsottuna, isäni varoitti heti: "Älä mene lähelle, se on kuuma, pysy kaukana!"

Kun tulimme pannuhuoneesta pois, isäni veti oven perässään kiinni ja pannuhuoneen humina vaimeni tuskin kuuluvaksi. Olimme siinä isäni makuuhuoneessa ja pannuhuoneen ovi oli samanlainen kuin muutkin ovet talossa - vieras ei tietäisi mitään oven takana olevasta pannuhuoneesta eikä arvaisi, mikä humiseva tuli siellä paloi. Koko keskuslämmitys oli jonkinlainen salaisuus. Lämpö levisi patterien kautta kaikkiin huoneisiin, mutta avotulta ei näkynyt missään. (No, oli tosin vielä keittiössä hella ja leivinuuni.) Mutta minäpä olin hyvin perillä tästä talomme salaisuudesta. Olin viisaampi kuin talon vieraat, olin nähnyt kaiken, olin käynyt pannuhuoneessa.

Vertauksia ei ole aina helppo ymmärtää, mutta tämä on helpoimmasta päästä. Jumalan alttari, jossa palaa tuli, on meidän sydämessämme. Hengen tuli palaa meissä, kun olemme elävässä uskossa ja uhraamme Jumalalle rukouksia. Tulta ylläpitää Jumalan sana ja Pyhä Henki. Tuli palaa meidän sydämessämme, joten se ei näy luonnolliselle silmälle. Joskus vaatii vaivaa nähdä hengen silmin sisaren tai veljen sydämessä palava tuli ja huomata, kenen sydämessä on pannuhuone ja kenen sydämessä vain nuohotaan ja kenen sydämessä ei ole koskaan mitään tulisijaa ollutkaan. Monta kertaa sen pannuhuoneen ovi on ihan samanlainen kuin muutkin ovet. Luonnollinen näkökyky ei riitä, jos haluaa tietää toisen sydämen tilan. Jumala kuitenkin näkee meidän sydämemme:

Mutta Herra sanoi Samuelille: "Älä katso hänen kokoaan ja komeuttaan, sillä minä en hänestä välitä. Herra ei katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen." 1.Sam.16:7.

Kun Jumala antoi meille Poikansa ja katsomme nyt hänen muotoaan esimerkiksi kirkon alttaritaulusta, jossa on kuvattuna Jeesus ristille, näemmekö siinä Jumalan rakkauden tulen? Eikö siinä ole ristin muotoinen alttari, jolla palaa Jumalan rakkauden humiseva ja sammumaton, ikuinen tuli? Eikö siinä ole lämpökeskus, joka jakaa kaukolämpöä kaikkiin maailman kolkkiin?

Rakkaus on väkevä kuin kuolema, kiivas ja kyltymätön kuin tuonela. Sen hehku on tulen hehku, sen liekki on Herran liekki. Suuret vedet eivät voi sitä sammuttaa, virran tulva ei vie sitä mukanaan. Laul.1.8:6-7.

Meille ihmisille on suuri kiusaus olla pinnallisia ja tyytyä katsomaan asioita luonnollisin silmin. Siksi meidän tulee kasvaa uskossa pois lapsen ajatuksista. Kun kypsytymme aikuisiksi, emme enää ajattele lapsellisesti, että sydämemme alttari on "ruma ja kylmä pönttö, jolla ei ole mitään käyttöä, se vain nokeaa paikat". Ymmärrämme, että sydämessämme on elämämme tärkein huone - pannuhuone - se huone, jossa on tuli. Meidän koko perheemme saa lämpöä siitä alttarista, jolla palaa hengen tuli. Olemme valmiita näkemään vaivaa, jotta se tuli palaisi jatkuvasti eikä sammuisi.

Aivan samoin kuin on olemassa ns. "rauhan lapsia" ja "valon lapsia" on myös olemassa "rukouksen lapsia" tai "rakkauden lapsia". He ovat niitä, jotka ylläpitävät hengellisiä

lämpökeskuksia. Heidän rukoustensa ja muunkin vaikutuksensa kautta koko perhe, ehkä koko suku, saa Jumalan siunauksia ja taivaallista rakkautta osakseen. Heidän läheisen jumalasuhteensa takia kaikkia perheen tai suvun jäseniä ympäröi taivaallinen lämpö ja Jumalan rakkauden aurinko loistaa koko yhteisölle.

Minun veljeni - velipuoleni isäni ensimmäisestä liitosta - oli sellainen lämpökeskus. Hän ei vain konkreettisesti ottanut talon isännän paikkaa ja hoitanut myös talon keskuslämmitystä isäni jälkeen, vaan hän hoiti Jumalan rakkauden keskuslämmitystä koko suvun hyväksi. Hän toimi mm. Gideon-veljissä (joiden tunnus on ruukku, jonka sisällä palaa tuli) ja oli siunaukseksi koko paikkakunnalleen. Kun hän pääsi taivaskotiin, huomasimme, että kylmät tuulet alkoivat puhaltaa sukumme keskellä. Onkin syytä kysyä, tunnistammeko näitä "rakkauden lapsia" keskellämme? Kohtelemmeko heitä ynseästi ja torjuvasti? Jäämmekö paitsi siitä lämmöstä, jota he hohkaavat ympärilleen? Emmekö oikein ymmärrä heidän arvoaan ennen kuin heistä aika jättää?

Voidaan myös kysyä, osaanko itse olla lämpökeskus. Palaako minun sydämeni alttarilla tuli? Olenko minä toiminut vastuullisesti ja nähnyt vaivaa ja tehnyt työtä, jotta minun ympärilläni olisi kaikilla lämmin olla? Jotkut osaavat small-talkia ja osaavat esiintyä lämpiminä ihmisinä, mutta he erehdyttävät lähinnä pinnallisia ihmisiä. On hyvä muistaa, että sydämen lämpökeskukset eivät aina välitä lämpöään hymyinä, halauksina ja lipevinä puheina. Monen "tavallisen oven" takana voi olla salaisuus. Moni meidän mielestämme kylmä ihminen, voikin paljastua lähemmässä tarkastelussa rakkaudelliseksi ihmiseksi, jonka levittämä ihmeellinen lämpö voi olla peräisin vain rukousalttarilta ja Jumalalle antautuneesta sydäimestä. Älkäämme siis kiirehtikö arvioimaan ketään luonnollisin silmin.

Niinpä emme enää arvioi ketään pelkästään inhimilliseltä kannalta. Vaikka olisimmekin ennen tunteneet Kristuksen pelkästään inhimilliseltä kannalta, emme enää tunne. 2.Kor.5:16.

Rukoilemme: Herra, kiitän sinua kaikista Jumalan ihmisistä, jotka olet antanut lähelleni jakamaan taivaallista lämpöä myös minun hyväkseni. Kiitän rukoilevista ihmisistä, joiden sydämessä palaa hengen tuli. Siunaa heitä, Herra, ja auta meitä arvostamaan heidän panostaan. Siunaa jokaista, että voisimme olla omalta osaltamme Jumalan kansan tulenkantajia, hengen miehiä ja naisia, joiden kautta sinun rakkautesi lämpö saa koitua toisten hyväksi. Anna meille valvova mieli, että pidämme yllä Jumalan tulta sydämessämme ja vaalimme sitä, että se ei pääse sammumaan. Sytytä meitä, kun tuli uhkaa sammua. Anna sanasi totuudet ja Pyhän Hengen öljy meidän alttarimme polttoaineiksi. Kiitos Isä, että kuulet meitä, kun me pyydämme näitä Jeesuksen nimessä! Amen.

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net.